

volebního znamená další omezení svobody podnikatelovy, jež — i kdyby bylo de lege ferenda sebe více žádoucí — vyžadovalo by nepochybného podkladu zákonného, který však v zákoně chybí, nehledě ani k tomu, že by vyžadovalo také podrobnější úpravy, jejíž nedostatek zřejmě nasvědčuje, že zákon na takovéto omezení podnikatele nepomýšlí.

Zákon ostatně neponechal ustanovení § 22, odst. 2, první věty bez veškeré sankce, neboť stihá v § 29, odst. 1 citelnými tresty podnikatele, který »neplní povinnosti uložené mu v tomto zák.«, a k povinnostem těmto beze vší pochybnosti náleží také povinnost v § 22, odst. 2, první větě mu uložená, t. j. neobmezovati zaměstnance při vykonávání práva volebního.

Bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 3374.

Z á v o d n í v ý b o r y: K výkladu pojmu »závod« podle zák. o záv. výborech.

(Nález ze dne 17. března 1924 č. 4667.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 3186 adm.

V ě c: Z-ské železářny Max H., akciová spol. v H. (adv. Dr. Max Halphen z Prahy) proti rozhodčí komisi dle zák. o závodních výborech v Rokycanech (za zúčast. stranu adv. Dr. Leop. Langer z Prahy) o zřízení závodního výboru.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: O stížnosti důvěrníků dělnictva zaměstnaného ve válcovně a při pecích st-lky v R. proti tomu, že stěžující si firma zdráhá se vydati volebnímu výboru seznam zaměstnanců tohoto závodu, tvrdíc, že volen má býti jediný závodní výbor pro veškeré továrny a hutní závody st-lky, rozhodla rozhodčí komise v R. po provedeném ústním líčení nálezem z 11. června 1923, že správa firmy jest povinna uznati, že pro závod »Válcovny a pece firmy Max H. v R.« zřízen má býti závodní výbor, ježto jde o závod samostatný, a že správa závodu jest povinna vydati volebnímu výboru seznam zaměstnanců. — — —

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Na sporu jest otázka, zda válcovna a pece v R., náležející st-lce, jsou samostatným závodem, v němž zříditi jest zvláštní závodní výbor, či zda uvedené objekty jsou pouze součástí závodu, jež tvoří dohromady kromě válcovny a pecí ještě továrna na výrobu strojů v R. a průmyslové i hutní objekty v H., St. a D.

Maje rozřešiti tento spor, musil si soud především uvědomiti, co rozuměti jest »závodem« dle § 1, odst. 1 zák. o záv. výborech.

Zákon sám v odstavci 2. prohlašuje za závod každou hospodářskou jednotku, která se liší správou neb účtováním od správy nebo účtování jiných hospodářských jednotek téhož podnikatele.

Pojem »hospodářské jednotky« ve smyslu tohoto ustanovení byl vyložen zdejším nál. Boh. 3186 adm. v ten rozum, že hospodářskou jednotkou jest míněn každý hospodářsko-technický c e l e k. organizovaný podle určitého plánu k určité hospodářské činnosti.

Tím je řečeno, že pouhé o d d í l y nějakého hospodářsko-technického celku, jako ku př. jednotlivá oddělení těže továrny, nemohou býti pokládány za samostatné závody, neboť schází jim právě ona svébytnost a ucelenost po stránce technicko-organisační, jež jest znakem hospodářské j e d n o t k y ve smyslu zákona.

Za hospodářské jednotky sluší ovšem uznati takové soubory výrobních prostředků, jež samy o sobě představují celistvou a uzavřenou organisaci výrobní, jako jsou na př. jednotlivé továrny, hospodářské dvo-ry a pod.

Že by válcovny spolu s pecemi st-lčnými v R. nebyly takto zorganizovaným celkem, nýbrž představovaly pouhou součást organicky do širšího hospodářsko-technického celku včleněnou, st-lka netvrdí.

Vycházejíc z právního náhledu, že k pojmu »závodu« ve smyslu zák. o záv. výborech náleží, má-li týž podnikatel několik hospodářských jednotek, ještě znaky další, namítá st-lka jen tolik, že tyto další znaky t: j. samostatná správa a samostatné účetnictví u válcovny a pece v R. chybí, a že tedy tento závod není »závodem« ve smyslu řečeného zák.

O této námitce uvažoval soud následovně:

Zákon stanoví (§ 1, odst. 2), že závodem jest jen taková hospodářská jednotka, která se liší správou nebo účtováním od jiných hospodářských jednotek téhož podnikatele. Tím je řečeno, že samostatným závodem ve smyslu zák. není hospodářská jednotka, jež se od jiných hospodářských jednotek téhož podnikatele ani správou, ani účtováním neliší.

Z toho plyne, že hospodářsko-technické celky, jež by jinak představovaly samostatné hospodářské jednotky, ztrácejí s hlediska zák. o záv. výborech povahu samostatného závodu, jsou-li s jinými hospodářskými celky téhož podnikatele spjaty jednotnou správou a jednotným účetnictvím, takže se jeví jako jednotný celek, byť jinak byly zorganizovány samostatně a navzájem nezávisle.

Stížnost se domnívá, že v daném případě jde o takovýto jednotný celek všech řečených závodů st-lčných, takže válcovny a pece nelze pokládati za závod samostatný, neboť prý podléhají spolu s ostatními závody (továrnami) společné ú s t ř e d n í správě v H., již vyhrazeny jsou jisté dispoice, zejména určování počtu dělníků, zastavení a omezení výroby, oprava budov, nákup surovin a prodej výrobků.

Leč všechny tyto výhrady ve prospěch ústřední správy v H. nevylučují ještě existenci odlišné správy ve smyslu zák., neboť odlišnost správy není podmíněna tím, že správa jest vybavena plnou mocí principála, jak se domnívá stížnost, nýbrž závod liší se »správou« od závodu jiného již tehdy, má-li s v é v l a s t n í řízením odlišné od vedení jiných závodů téhož podnikatele, třeba vedení ono není ve všech směrech samostatné a podléhá po některých stránkách ještě vrchní správě ústřední, pro několik závodů společné (srv. cit. nál.).

Že t a k o v é t o v l a s t n í s v é řízení zmíněná továrna má, stížnost nepopírá, a zástupce st-lky sám v řízení správním doznal, že p é č e o ř á d n é p r o v o z o v á n í p o d n i k u svěřena jest ve zmíněné továrně zvláštnímu závodnímu inženýru, jemuž náleží též individuální přijímání dělnictva.

Má-li však valcovna a pec v R., jež jest hospodářskou jednotkou

ve smyslu zák., i svou vlastní od jiných hospodářských jednotek odlišnou správou, pak nepadá již na váhu, zdali má i odlišné účtování, neboť, jak svrchu vyloženo, již odlišnost správy stačí, aby každá z hospodářských jednotek téhož podnikatele zachovala charakter samostatného závodu ve smyslu zákona.

Na základě těchto úvah bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 3375.

Obecní úředníci. — Velká Praha: Obec pražská může na základě zák. č. 495/1921 srážeti svým úředníkům od 1. března 1922 25% daně z příjmu a 8%ní pensijní příspěvek.

(Nález ze dne 17. března 1924 č. 6607).

Prejudikatura: Boh. 2911 adm.

Věc: Ladislav H. v H. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran srážek ze služebního platu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím potvrdil zsv v Praze v cestě instanční usnesení užší správní komise hl. m. Prahy z 24. února 1922 a z 10. března 1922, jimiž komise ta se usnesla, aby

1) ve smyslu ustanovení § 8 zák. z 21. prosince 1921 č. 495 Sb. obec pražská převzala za své zaměstnance v činné službě k placení pouze 75% daně z příjmu připadající na dobu od 1. března 1922 z jejich služebních požitků, a aby 25% daně té sráženo bylo od 1. března 1922 počínajíc s požitků služebních, a

2) aby ve smyslu § 5 zák. z 21. prosince 1921 č. 495 Sb. sráženy byly počínajíc dnem 1. března 1922 všem zaměstnancům v činné službě pro účely pensijní příspěvky ve výši 8% pensijní základny.

Stížnost napadá rozhodnutí to v obojím směru a vytýká mu nezákonnost i vadnost řízení.

Pokud jde o otázku, je-li obec pražská oprávněna srážeti st-li počínajíc 1. březnem 1922 z požitků služebních 25% daně z příjmu jemu z požitků těch předpisované, namítá stížnost, že § 8 zák. č. 495 z r. 1921 zakazuje veřejným korporacím pouze napříště převzít k placení více než 75% daně z příjmu, že však se zák. ten nikterak nedotýká povinností již převzatých.

V tom směru vyslovil však nss již ve svém nál. Boh. 2911 adm. právní názor, že ustanovení § 8 zák. z 21. prosince 1921 č. 495 Sb. jest pouhým provedením parifikace úředníků veřejných korporací s úředníky státními, vyslovené v § 3 téhož zák. a vztahuje se na zaměstnance podle § 3 zák. ze 6. února 1920 č. 114 Sb. převzaté obcí pražskou, třebas jim úpravou usnesenou před 30. červnem 1919 bylo zaručeno, že obec ponese za ně celou daň z příjmu.

Při názoru tomto setrval nss i v daném případě a zamítl v důsledku toho stížnost v prvém směru jako bezdůvodnou.

Tím však zároveň dána odpověď i na druhou část stížnosti, již napadán jest výrok žal. úřadu ohledně srážení 8%ního pensijního příspěvku. Právě tak, jako jest § 8 provedením parifikace úředníků jmenovaných v § 3 s úředníky státními ohledně placení daně z příjmu, tak jest